

de kunde komme til at nyde Frugterne af denne Lov. Derimod værder jeg Betænkelig-
hed ved, at der i det foreliggende Forslag
fordres, at de vedkommende i 10 Aar, fra
det 50de til det 60de Aar, skulde holde sig
borte fra Fattigvæsenet; det frygter jeg for,
vil være vanskeligt for mange — der er et
svagt Punkt ved Lovforslaget — i den Alder
kniver det; jeg forstaar, at det har været
Genstand for Forhandling, og der er kom-
met Overenskomst i en Retning, som man
ikke kan komme bort fra, ellers skulde jeg
være villig til at komme ind paa en For-
andring deri. Naar den ærede sidste Taler
beklagede, at naar en Mand havde faaet
Fattigunderstøttelse mellem det 50de og 60de
Aar, kunde han ikke, selv om han betalte den
tilbage, erholde Del i denne Alderdomsfor-
sørgelse, saa siger jeg: det er beklageligt;
men der ligger dog noget deri, som man ikke
kan komme bort fra, og det passer ikke ganske
med den Analogi, som det ærede Medlem
fremdrog, at et Fattiglem, der har nydt
Fattighjælp hele Livet, godt kunde saa denne
Understøttelse i Henshold til Loven; men i
Henshold til Loven skal der netop tages Hen-
syn til, om vedkommendes Wandel har været
saaledes, at der ikke kunde siges noget derpaa.
Og naar der staar om Trangen i § 2, at
Trangen er opstaaet ved hans uordentlige
og ødsle Levnet eller den paa anden lig-
nende Maade er selvforskyldt, saa kan dette
jo ikke siges, naar den vedkommende hele
Livet igennem har faaet Fattigunderstøttelse,
det kan da ikke være paa Grund af ødel
Levnet, at han har faaet denne Understøt-
telse, og det, at han har faaet denne Fattig-
hjælp, kan ikke være selvforskyldt. Det kan
jo være, at en Mand i sine unge Dage er
kommet tilbage ved Sygdom og stor Familie,
saa maa man være glad, naar han har ar-
bejdet sig saaledes op, at Hjælpen falder
bort — jeg synes ikke, at det kan ansøres
som Anke mod Loven. Der var et æret
Medlem (Caspersen), som sagde, at denne
Lov var en Utrap, og at der laa i den kun
Skuldhed, Tomhed og intet andet. Ja, var
det Tilfældet, var der ingen Fare ved at
lade den komme ud i Livet; thi saa vilde
den ikke blive benyttet paa den Maade, som
det ærede Medlem troede. Det kan være,
at han har Ret i, at det vil blive en Utrap,
men jeg tror, at det vil blive en Utrap, som
er fylt med gode Sager, og at Loven, naar
den bliver fortolket paa rette Maade, da kan
blive til Betsignelse for den arbejdende Be-
folkning. Naar jeg nu kan gaa med til
denne Lov og med Glæde hilser denne Lov
som et Fremskridt, skal jeg ikke komme ind
paa at rette nogen væsentlig Hensigting, da

det jo dog kun vil blive fromme Ønsker,
man her vil komme til at udtale, men jeg
skal dog sige, at jeg i den Henseende selv-
følgelig deler den Anke, som kom fra det
ærede Medlem for 7de Kreds (Bjerre) med
Hensyn til Købstæderne. Det bliver kun en
Ottendedel af Købstæderne, men desuagtet
vil det for Kjøbenhavn og de større Køb-
stæder blive en meget stor Byrde, og jeg
indser ikke, hvorfor den skal lægges over paa
dem, naar man kan tænke sig, at en hel Del
ældre Arbejdere haade paa Grund af deres
Familieforhold, og fordi de finde sig bedre
tilpas der, og maaste ogsaa der Hjælpen
bliver ydet dem noget rundeligere, ville flytte
ind til Kjøbenhavn og til disse Købstæder,
som derved ville komme i en meget uheldig
Situation og komme til at bære Udgifter,
om hvilke man kan sige, at de ikke skulde og
burde bære dem. I denne Henseende vil jeg
meget anbefale, at der skete en Forandring.
— Saa er der en lille Hensigting til Slut.
I § 3 staar der, at det skal være Kommu-
nalbestyrelsen, der skal uddele denne Hjælp.
Der er blevet talt saa meget om, at det saa
kun var en finere Fattighjælp, og at man
derved delte de fattige i 2 Klasser. Jeg
skal indrømme, at Maaden, hvorpaa man
yder denne Hjælp, kan have sin Betydning,
og jeg vilde anse det for meget uheldigt, om
det i Fremtiden skulde blive de kommunale
Fattigudvalg, som havde med Uddelingen at
gøre. Jeg vilde anse det for det heldigst
mulige i saa Henseende og som det bedste
for Arbejderne, at det blev selvstændige Ud-
valg i Kommunerne, som fik med Sagen at
gøre, saa at det ikke fik Præget af Fattig-
hjælp, men blev en Hjælp, som enhver fattig
kunde have Ret til at fordre, saa at det
kunde kræves ikke som en Naade, men som
en Ret. Med disse Ord skal jeg anbefale
Lovforslaget.

S. Jensen: Af alle de Lovforslag,
som have foreligget her i Rigsdagen i Vinter,
er der ingen, som jeg har fulgt med saa stor
Interesse som den, der angaa de fattige,
hvad enten de ere gamle eller unge. Det er
en Kendsgerning her i Landet, at Pengene
samles paa enkelte Hænder, og at Fattig-
dommen breder sig og bliver dybere og
dybere, saa det er derfor rimeligt, at Lov-
givningsmagten tager Sagen i sin Haand og
ser at jævne lidt derpaa. Denne Interesse
begyndte lidt før Jul og var den Gang knyttet
til det da foreliggende Forslag om Alder-
domsforførgelse. Der var den Gang i Jule-
tiden Tale om store Summer, men nu, da
vi ere komne ind i Fasten, er det blevet til
Fastemad, det er blevet til en meget lille